

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

25. Aarg. Nr. 20.

Den 15. Juli 1876.

Pr.: 12 Ore pr. Expl.

Tale af Ældste Orson Pratt,

afholdt i det nye Tabernakel, Salt Lake City,

den 18de Juli 1875.

(Fra «Deseret News».)

(Sluttet.)

Dette oversattes fra Bladerne og nedskreves i Manuskriptet, før Martin Harris, David Whitmer eller Oliver Cowdery nogenfinde saa denne Engel, men Løftet var der, det fandtes i Optegnelsen; der stod i Manuskriptet, at tre Vidner skulde ssee den ved Guds Kraft. Denne Profeti blev, som jeg sagde før, udtalt næsten 600 Aar før Kristus. Der var en anden Profeti, der udsagdes næsten 1000 Aar senere, hvilken jeg ligeledes vil oplæse — „Dg nu har jeg, Moroni, skrevet de Ord, som bleve mig befalede, efter min Hukommelse; og jeg har sagt Eder, hvilke Ting jeg har forseglet; derfor rører det ikke for at oversætte det; thi det er forbudt, indtil Guds Visdom tilsteder det. Dg se, det kan blive Eder tilladt at vise Tavlerne til dem, som skulle hjælpe til at bringe dette Bært

frem, og til Tre skulle de blive viste ved Guds Kraft; hvoraf de skulle vide med Visshed, at disse Ting ere sande. Dg af tre Vidners Mund skulle disse Ting stadfæstes, og ved Trendes Vidnesbyrd; og dette Bært, i hvilket Guds Kraft og Ord skal vises, om hvilket Faderen og Sønnen og den Hellig-Aand høre Vidnesbyrd; alt dette skal staa som et Vidnesbyrd imod Verden paa den yderste Dag. Dg om saa er, at de ombende sig og komme til Faderen i Jesu Navn, da skulle de annammes i Guds Rige. Dg nu, dersom jeg ingen Fuldmagt har til disse Ting, dømmes I; thi I skulle vide, at jeg har Fuldmagt, naar I skulle se mig, og vi skulle staa for Gud paa den yderste Dag. Amen.“

Disse to Profetier, der udtaltes med et Mellemrum af omtrent 1000 Aar,

oversattes, førend de tre Bidner saa Englen. Det var paa Grund af disse Profetier, at disse Mænd gik ud til Skoven for at bede. I kunne maasse spørge, hvorfor de gik der for at bede? Fordi de havde læst disse Ting, og saa deraf, at der vilde være tre Bidner, som skulde kjende disse Ting ved Guds Kraft, idet det vilde blive aabenbaret til dem fra Himlen, og de søgte en stærk Længsel efter, at Gud skulde vise dem disse Ting, saa de kunde blive de begunstigede Tre.

Var der nogle Andre, som saa disse Plader? Ja. Hvor mange? Otte, hvoraf Alle ere døde med Undtagelse af En, John Whitmer, som endnu lever. De saa og berørte Pladerne og saa Indgraveringerne paa dem, og de bevidne alle det samme til alle Folk, til hvem dette Bærk skulde blive sendt. Hvormange udgjør dette i det Hele? Tre Bidner, otte Bidner og Oversætteren, tolv ialt, tolv, som saa og bare Vidnesbyrd om Originalen. Nu spørger jeg Enhver i dette Hus, Hellige og Fremmede, om I have saamange Bidner, der have set Originalen til nogen af Biblens Bøger i det gamle og nye Testamente. Have I endog kun et Bidne, der har set Originalen, hvorfra nogen af disse Bøger affrebnes? Nej, ikke én. I have de Skriftkloges Afskrifter fra Slægt til Slægt; I have Oversættelserne af disse Manuskripter, der ere overleverede fra Slægt til Slægt og affrebne den ene Gang efter den anden, indtil de have gaaet igjennem maasse 1000 Afskrifter, førend Bogtrykkerkunsten blev kjendt. Men I tro paa Biblen, gjør I ikke? „Oh jo,“ svarer En, „den tro vi paa, men vi tvivle meget om Mormons Bog.“

Vel, lad mig nu spørge, om der er noget Urimeligt i, at Folk fæste Lid til tolv Bidners Vidnesbyrd, der have set og berørt Originalen til Mormons Bog,

naar de, til samme Tid, tro paa Biblen, hvortil Ingen i denne Slægt har set eller berørt Originalen? Med andre Ord, hvilken af disse er det mest rimeligt at tro paa. De Sidste-Dages Hellige tro paa begge, thi vi vide, at Bibelen er sand, fordi Mormons Bog bevidner det, og vi have erholdt Vidnesbyrd om Mormons Bogs Guddommelighed, og paa Grund af, at denne Bog omtaler Biblen, vide vi, at Biblen er sand. Da det Folk, der omtales i Mormons Bog, forlod Jerusalem og kom til Amerikas Land, medbragte de det gamle Testaments Bøger, ligesaa Beretningen om Slabelfen til Jeremia Profetier, og i deres Skrifter i dette Land omtale de det gamle Testaments Skrifters Guddommelighed og Sandfærdighed. Paa Grund heraf vide vi, som Sidste-Dages Hellige, at den ene Bog er ligesaa sand som den anden. Men med Verden er det anderledes, thi da de aldrig have erholdt dette Vidnesbyrd, saa hviler Biblens Sandhed for dem aldeles paa Vidnesbyrd paa anden Haand. Men jeg vil gaa videre til andre Vidnesbyrd.

Jeg vil nu atter henvise Eder til det 29de Kapitel i Esajas, hvor jeg læste om en Bog, hvis Ord skulde høres af de Døve — „Paa den samme Dag skulle de Døve høre Bogens Ord.“ Hvilken Bog mener da Esajas? Han mener den, han netop havde talt om i det 11te, 12te, 13de og 14de Vers — „Og alt deres Syn skal være Eder som en beseglet Bogs Ord, hvilken man giver den, som forstaar sig paa Skrift, og siger: Kjære, læs dette; men han maa sige: Jeg kan ikke, thi den er beseglet. Eller Bogen gives Nogen, som ikke forstaar sig paa Skrift, saa der siges: Kjære, læs dette; og han maa sige: jeg forstaar mig ikke paa Skrift. Thi Herren sagde: Esterdi dette Folk holder sig nær til mig med

deres Mund, og de ære mig med deres Læber, men deres Hjerter ere langtfra mig, og deres Frygt for mig er Menneffens Bud, som de have lært; derfor, se, jeg vil blive ved at handle underligen med dette Folk, paa det Underligste, ja, paa det Underligste; thi deres Vises Visdom skal forgaa, og deres Forstandiges Forstand skal skjule sig."

Vi se her den Boges Bestaffenhed, som han omtaler i det 18de Vers, og lære lidt om Maaden, hvorpaa den vilde fremkomme; at Bogens Ord, ikke selve Pladerne, ikke Originalen, men en Afskrift, en Kopi af Ordene, Bogens Ord, skulde overgives til de Lærde, med Anmodning til dem om at læse dem.

Martin Harris, som nu er gaaet bort fra vor Midte, var Redskabet i Herrens Haand til at opfylde denne Profeti, som jeg allerede har anført, idet jeg opgav Eder Navnene paa de Lærde, til hvem han foreviste Ordene. Jeg har ligeledes gjort Eder bekendt med Samtalen, der sandt Sted i den Sammenkomst, Martin Harris havde med Profesfor Anthon, da denne fik at vide, at en Engel havde vist sig, og at endel af Bogen var forseglet, bemærkede Profesforen paa en sarkastisk Maade — "Jeg kan ikke oversætte en Bog, der er forseglet."

Læg nu Mærke til det næste Vers — "Eller Bogen gives ham, som ikke er lærd. Ikke Bogens Ord, ej heller nogle saa Vers, men Bogen selv gives ham, der ikke er lærd, idet der siges: „Kjære, læs dette." Og hvad svarede han? „Jeg forstaar mig ikke paa Skrift." Han solte sin Svaghed. Dette var Josef's Udbrud, da han blev befaleet at oversætte Indgraveringerne paa Pladerne. Han ansaa sig selv for ringe til at paatage sig et Arbejde af denne Art, og Herren svarede ham med de samme Ord, der anvendtes

af Esajas. Da Josef sagde — „Jeg forstaar mig ikke paa Skrift," svarede Herren — „Efterdi dette Folk holder sig nær til mig med deres Mund, og de ære mig med deres Læber, men deres Hjerter ere langtfra mig, og deres Frygt for mig er Menneffens Bud, som de have lært; derfor, se, at jeg vil blive ved at handle underligen med dette Folk, paa det Underligste, ja, paa det Underligste; thi deres Vises Visdom skal foregaa, og deres Forstandiges Forstand skal skjule sig." Var dette ikke et vidunderligt Værk? Hvad kunde være mere vidunderligt? Et ungt Menneffe, en Plovdreng, uden andre Kundskaber end hvad han havde erholdt i en Landsbyskole, han havde aldrig studeret Theologi, og sandsynligvis aldrig i sit Liv læst Biblen igjennem. En ung Mand, af den Beskrivelse, blev kaldet til at oversætte et Sprog, der taltes af Oldtidsbeboerne af dette Land. I Sandhed et underligt Værk og et Vidunder og en Forbauselse for Folkene. Esajas siger, at Folkene vilde forundre sig over det. Han siger — „Standser og forundrer Eder, bryder ud i Klage; de ere drukne, men ikke af Vin; de rave, men ikke af stærk Drif. Thi Herren haver udst over Eder en dyb Søvn's Mand, og tilslutt Eders Dine, han haver skjult Profeterne og Eders Overster, Seerne." Dette er Folkets Tilstand, eller, som Esajas siger et andet Sted — „Mørke skjuler Jorden og Dumhed Folkene. Profeterne ere skjulte; Seerne ere skjulte; Guds Aabenbaringer, som bleve givne i forbums Dage, ere skjulte for dem. De blive belærte, ikke af inspirerede Mænd, ikke ved Meddelelser og Aabenbaringer fra Himlen, men deres Frygt for Herren er Menneffebud, som de have lært.

Paa den samme Dag skulde de Døve høre Bogens Ord, og de Blindes Dine se af Dumhed og Mørke. Mange Folk

ville maatte have dette aandeliggjort; men enten det aandeliggjøres eller ej, kan jeg dog bære Vidnesbyrd om en Ting, som jeg har set med mine Øjne, og det er, at de, som vare døve, saa døve, at de ikke kunde høre selv den stærkeste Lyd, ere blevne gjengivne deres Hørelse ved denne Kirkes Voldses Tjenstgjørelse, og saaledes ere de Døve, de bogstavelig Døve, blevne satte istand til at høre Bogens Ord.

De Blindes Øjne, ikke alene de aandelige Blinde, men de legemlige Blinde, skulde se ud af Mørke og Dumhed, naar denne Bog aabenbares. Jeg ved ligeledes, at dette har været Tilfældet, og mange af denne Forsamling vide det og have set det, at nogle af de, som vare blindfødte, have erholdt deres Syn formedelt Guds Kraft, siden denne Bogs Fremkomst. Saaledes ere Ordene i vor Text blevne bogstaveligt opfyldte.

„De Sagtmobige skulle saa mere Glæde i Herren.“ Der har været en stor Mængde sagtmobige Mennesker iblandt alle kristne Trosbefjendelser, dette bestride vi ikke, gode, ærlige, oprigtige Mennesker, sagtmobige, ydmyge og gudhengivne Sjæle, men de vandrede i Mørke og vidste neppe, hvilken Vej de skulde træde. En raabte: „Se her,“ og en Anden, „Se der,“ en Anden, Dette er Vejen, vandrør paa den,“ og en Anden, der havde en modsat Lærdom, „Vi ere den sande Kirke, kommer og sluttes Over til os.“ Saaledes bleve de forvirrede og deres Sind forvildede, men de vare dog overordentlig ængstelige for at kjende Guds Villie. Da denne Bog fremkom, var det for at bringe alle disse paa den rette Vej. „De Sagtmobige skulle saa mere Glæde i Herren.“ Paa hvilken Maade? Thi, siger Profeten i det 2de Bærs, de, som ere forvildede i Aanden, skulle kjende Forstand, og de, som murrede, skulle tage ved Lærdom. Hvormeget I end have

fejlet, fordi I vare blevne lærte Menneskelærdomme, hvormeget I end have vandret i Blindhed og Mørke, med Profeterne, Seerne og Guds Aabenbaringer skjulte for Eder, og uden nogen inspireret Røst i Eders Midte, hvormeget I end have vandret i Dunkelhed, saa ville I dog, dersom I have været ydmyge for Herren, kjende ved Forstand, naar denne Bog kommer frem, men ikke før. Men vil dette finde Sted i de sidste Dage? Hentyder det ikke til en tidligere Tid-alder? Læs hvad der siges i det 20de og 21de Bærs, og I kunne da selv bedømme, paa hvilket Tidspunkt denne Bog skulde fremkomme. „De Fattige iblandt Menneskene skulle fryde sig i Israels Hellige.“ Ikke i Særdeleshed de Rige, uden de have Sind dertil, men de Fattige skulle udsamles fra Nationerne for selv at erhverve sig Hjem. „Thi det er ude med den Forsærdelige, og Spotteren haver faaet Ende, og alle de ere udryddede, som ere aarvaagne til at gjøre Uret, som holde et Menneske for en Synder for Ordets Skyld, og stille Snarer for den, som straffer i Porten, og fordrive den Retfærdige i det Døe.“ Alle saadanne skulde udryddes. Har der nogensinde været en saadan Tid, siden Esajas udtalte denne Profeti. Nej, men naar en vis Bog fremkom, skulde den velsigne de sagtmobige og ydmyge af Hjertet, thi de skulle saa mere Glæde i Herren. Og de Fattige iblandt Menneskene skulde udsamles fra Nationerne. Men se, da ville Alle, som ere aarvaagne til at gjøre Uret, blive bortfejede af Jorden, der vil finde en aldeles Udryddelse af dem Sted. Ligesom det var i Noæ Dage, saa vil det blive i Menneskens Sønns Tilkommelses Dage — ethvert ugubeligt Menneske vil blive udryddet af Jordens Overflade, hvilket klarlig viser, at denne Bogs Aabenbaringer tyde hen paa et sidste Dages

Bærk. Og saa i det fjerde Vers, idet han taler om det Folk, der skulde skrive denne Bog, siger Profeten, de skulle blive fornedrede, skulle tale af Jorden, deres Plader, deres Skrifter, deres Bøger, deres Optegnelser skulle fremkomme ligesom en Spaadoms Aand af Jorden — „Din Tale skal mumle af Støvet,“ ligesom Mormons Bog bragtes frem af en Høj, der forud kaldtes Cumorah, i Staten New-York.

Han siger atter, at alle Nationernes Mangsaldighed, som stride imod Guds Folk, skulle være som en Drøm og et Nattefyn, skulle være som naar den Hungrige drømmer, og se, han æder, men naar han opvaagner, da er hans Sjæl tom; og ligesom den Tørstige drømmer, og se, han drikker, men naar han opvaagner, er hans Sjæl tørstig: saaledes skulle alle Nationernes Mangsaldighed blive, som stride imod Zions Bjerg.

Nu, vi bryde os ikke om, hvormange Forsølgere der ere, om de end indbesatte alle Nationer, Riger og Magter paa Jorden, det gjør Intet til Sagen. Alle Nationernes Mangsaldighed, som stride imod Zions Bjerg, skulle være som en Drøm og som et Nattefyn — skulle blive bortsejede. Dette stemmer overens med, hvad jeg allerede har anført — at Alle, som ere aarvaagne til at gjøre Uret, alle Spottere og Alle, som stride imod Guds Bærk, vil blive udryddede af Jordens Overflade.

Hvad angaar nu denne Bog Israels? Vil den være til deres særlige Gavn? De have i en lang Tid været adspredte iblandt Nationerne; vil denne Bog, der er omtalt af Esajas, have nogen Følger for dem? Ja. Læs det 22de Vers, hvilket jeg allerede engang har oplæst for Eder — „Derfor, saa sagde Herren, som forløste Abraham, til Jakob's Hus: Jakob skal nu ikke mere bestømmes, og hans

Ansigt ikke mere blegne. Hvorfor? Fordi denne Bog fremkommer for at hjemsamle Jakobs Hus fra alle Nationer og Kongeriger paa Jorden, og dette vil begynde, saasnart Hedningernes Tid er fuldkommet, for ikke. Vi maa først adbares, vi Hedninge maa først høre Ordet, og naar vi vise os selv uværdige til det evige Liv, og stride imod Bogen, Zion og Guds Folk, se, da vil Herren komme Jakobs Hus ihu, og de skulle ikke længer bestømmes, som de have været i omtrent sytten Aarhundreder, de skulle ikke længere blegne, som de have maattet, hvor de end have været spredte, thi Herren siger, i det 23de Vers, at naar Jakob ser sine Børn, mine Hænders Gjerninger, midt iblandt sig, da skulle de helliggjøre mit Navn, og de skulle herliggjøre Jakobs Hellige og forfærdes for Israels Gud.

Hvor vil dette Bærk begynde iblandt Israels Hus? Iblandt den Levning, som vi kalde de amerikanske Indianere, hvilke ere de bogstavelige Efterkommere af Israels Hus? De synes at være mere sunkne og fornedrede end hele det øvrige Israel, men Gud vil udtrække sin Haand og bringe dem til Kundskab om Sandheden, som Herren haver talet ved Jeremias Mund angaaende det store sidste Dages Bærk og Israels Hus' Gjenoprejning, — „Ephraim er min Førstefødte.“ I det store sidste Dages Bærk vil Herren altsaa søge Efterkommerne af Ephraim og Manasse og ligeledes lade dem komme til Kundskab om Sandheden.

Kan det da undre Eder, at Gud, efter at 45 Aar ere henrundne siden denne Kirkes Organisation og siden Advarselsrøsten udgik til Hedningenes Nationer, i sin Naade og Magt skulde begynde et Arbejde iblandt denne Levning af Josef's Hus, der vandrer omkring paa dette Kontinent som en Mangsaldighed af Nationer. Grindrer hvad Jakob sagde an-

gaaende Jofefs Sød i det 48de Kapitel 1ste Mosebog — de skulde blive en Hob af Folk. De vare aldrig en Hob af Folk, en Mangfoldighed af Nationer, i Palæstina, ej heller i Asien, Europa eller Afrika, og dersom Profetien ikke opfyldes paa det vestlige Fastland, saa bliver den aldeles ikke opfyldt. Men den er bleven opfyldt paa Amerikas Fastland, og vi flue, igjennem hele dets uendelige Udstrækning, lige fra Nordens frodne Regioner til Kap Horn i Syd, en Mangfoldighed af Nationer. Hvem ere de? De ere fornemmelig Levningerne af én Stamme, Levningerne af Jofefs Stamme, og de ere en Mangfoldighed af Nationer i Jordens Midte. Herren har begyndt Indsamlingen og Gjenoprettelsen af Israels Hus blandt de laveste Arter af Menneskeslægten, og han vil først oprejse dem til at fremsøe hans store og vidunderlige Bærk. Efraims Titusinder og Manasse Tusinder ville drive Folket sammen til Jordens Under. Efraim vil ikke udføre Arbejdet alene, men vil blive understøttet af Manasse. Indianerne, Lamaniterne, som ville deltage i dette store sidste Dages Bærk, ere Jofefs Horn, ikke til at adspredde Folket, men til at drive dem sammen. Hvor? Til Jordens Under, siges der i det 33te Kapitel i 5te Mosebog, og jeg nærer ingen Tvivl om, at Moses, da han i Synet saa dette Fastland, kaldte det „Jordens Under“. Der skulde der være en Indsamling, der skulde de drives sammen; istedetfor at blive samlede fra Jordens Nationer tilbage til Palæstina, skulde de i de sidste Dage bortsamles til et fjernt Land, som Moses betegner med Udtrykket „Jordens Under“.

Det er af denne Grund, at Gud lovede, ved Mose Mund i det 33te Kapitel i 5te Mosebog, at skænke Jofef et Land mere frugtbart end alle de andre Stammers — et Land med alle Klimaer,

velsignet med Jordens kostelige Frugt og den Fylde, med Solens Grøders kostelige Frugt, med Maanens Fremførelses kostelige Frugt, med de ældgamle Bjerges ypperlige Frugt og med de evige Højes kostelige Frugt. Alle disse Velsignelser skulde komme over Jofefs Hoved og paa hans Jøse, som er adskilt fra sine Brødre. „Hans Land være velsignet af Herren,“ — dette var det Løfte, som Gud gav denne ene Stamme, et Land langt bedre end de øvrige Stammers Arvelod. Jakob, der levede en lang Tid før Moses, udtalte en lignende Velsignelse, der findes optegnet i 1ste Mosebogs 49de Kapitel. Da han velsignede sine tolv Sønner, og fortalte dem, hvad der skulde ske i de sidste Dage, sagde han om Jofef — „Han er en frugtbar Kvist, ja en frugtbar Kvist hos en Rilde, dens Grene gif over Muren. Det vil sige, hans Grene skulde ikke blive i Jerusalem, eller Palæstina, eller i det Land alene, men de skulde gaa over Muren til et fjernt Land. Desaarfag siger han i den samme Velsignelse — „Din Faders Velsignelser ere mægtigere end mine Forsædres Velsignelser, indtil de evige Højes Grændser; de skulle komme paa Jofefs Hoved og paa hans Jøse, som er adskilt fra sine Brødre.“

Jeg antager, at Jakob saa dette Land sigesaa vel som Moses, og han betegner det som et fjernt Land; de evige Højes Grændser udtrykker klart et langt borte liggende Land. Han sagde, at dette Land var mere og over hvad hans Forsædres havde givet ham, og dette vilde han give Jofef. Intet Under, at Moses sagde — „dit Land være velsignet af Herren og af Dybet, som ligger nedenunder.“ Thi dersom Moses saa det i et Syn, da maatte han se igjennem Jorden og bemærke, at det store Pacific Ocean rullede under hans Fødder, at det laa nedenunder, og han vilde omtale det i

det Lys, hvori det viste sig for ham. Intet Under, at Profeten Ezeiel, idet han taler om det store sidste Dages Værk og Israels Gjenoprejsning, profeterede om Jofefs Optegnelser, at de skulde komme frem og forenes med Juda, for at fremrulle det store Værk. Himlens kostelige Ting skulde stjankes Jofef paa dette Land, kosteligere end Jordens Fylde, kosteligere end Jordens forskjellige Klimaers Frembringelser, kosteligere end Jordens Sæd, Guld og Sølv. Himlens kostelige Ting aabenbaredes til Jofefs Folk paa det store Land, der var givet dem indtil de yderste Grændser af de evige Høje.

Herren sagde til Ezeiel — „Du Menneffens Son! tag dig et Træ og skriv derpaa, for Juda og for hans Medbrødre af Israels Børn; og tag et Træ og skriv derpaa, for Jofef Efraims Træ, og alt Israels Hus hans Medbrødre. Og før det ene nær til det andet, at de blive til ét Træ, og de skulle være tilsammen forenede i din Haand.“ Og da sagde Herren til Ezeiel — „Naar dit Folks Børn sige til Dig, vil du ikke give os tilkjende, hvad du mener med disse Ting? sig da til dem, saa siger den Herre, Herre: Se jeg vil tage Jofefs Træ, som haver været i Efraims Haand, og Israels Stammer hans Medbrødre, og jeg vil lægge det til det, som er Juda Træ, og gjøre dem til ét Træ, og de skulle være Et i min Haand. Ligesom de to Træer vare Et i Ezeiels Haand, saaledes vilde Herren

gjøre de to Bøger, Jofefs og Juda, Et i sin Haand. I hvad Hensigt, Herre? Hvad har du ifinde at gjøre, naar disse Bøger ere forenede til Et? Sig til dem, saa sagde den Herre, Herre: Se, jeg tager Israels Børn, at de skulle ikke være imellem Hedningene, hvor de fore hen, og jeg vil samle dem trindt omkring fra og lade dem komme til deres Land. Og jeg vil gjøre dem til ét Folk i Landet paa Israels Bjerge, og én Konge skal være Konge over dem Alle, og de skulle ikke ydermere deles i to Riger fremdeles.

Er dette nogenfinde blevet opfyldt? „Oj nej.“ siger En, „det er endnu aldrig sket og vil heller aldrig ske, førend Herren bringer Jofefs Optegnelser frem og forener dem med den jobifte Optegnelse. Da kunne vi forvente Israels Gjenoprettelse; saasnart Hedningenes Tid er suldkommet, kunne vi forvente den store Herrens Dag, naar han vil ryste selv Himlens Kræfter til hans Folks Fordeel. Ewighedens Kræfter ville blive rørte forat udføre det store Værk, Gjenoprettelsen af Israels Hus. Da skulle Bjergene skjælve og de smaa Høje hoppe som Lam, som der er forudsagt af Salmisten David. Da skulle alle Ting føle Guds Magt, og hans Arm skal blottes for Nationernes Djne, indtil Jordens Guder skulle se Guds Frelse, tilkjendegivet for hans Pagtens Folk, Israel. Det vil i Sandhed være Herrens Krafts Dag.

Den nemmeste og sikreste Vej til at leve med Ver i Verden er, at være i Virkeligheden, hvad vi ville have Udseende af; og dersom vi ville iagttage, ville vi se, at alle menneskelige Dyder forsøges og styrkes ved at praktisere og uøve dem.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juli.

Troen fuldkommengjort ved Gjæringer.

Vi henlede vore Læseres Opmærksomhed paa omflaaende Udtog af et Brev fra Præsident Brigham Young. Dets Indholds Vigtighed kan neppe overburdes, naar vi overveje det Værks Karakter og Vigtighed, hvorfor de Hellige arbejde. I Antal ere de Hellige kun et lille Folk, men Herren fordrer desuagtet store Ting af deres Hænder, og det er rimeligt at antage, at efterhaanden som de tiltage i Velstand, Antal og Indflydelse, at Herrens Fordringer til dem ogsaa ville forøges i en tilsvarende Grad.

Herren har uden tvivl en vis Hensigt med dette, og vi tro, at denne Hensigt er at have et prøvet Folk — et Folk, hvis Tro er gjort fuldkommen ved deres Gjæringer. I alle Tilfælde kjende vi intet andet Middel til at fuldkommengjøre Tro; hverken Skriften, Philosophi eller sund Fornuft udpeger nogen anden.

Abels Tro fuldkommedes ved at han ofrede et bedre Offer end Kain; Noahs, ved at han efter Guds Befaling byggede en Ark. Abrahams Tro fuldkommedes ved hans Redebonhed til at opofre sin eneste Søn, og han blev derved de Trofastes Fader. Jesu, Guds Søns, Tro, ham om hvem der er sagt, „at han nedsteg under alle Ting“, og at „i hans Fornedrelse blev hans Dom fuldendt“, blev fuldkommengjort ved Lidelse indtil Døden; og ved at udgyde sit Blod for Verdens Synd, blev han værdig til at regjere som Kongernes Konge og Herrernes Herre. Vi have ingen Ret til at antage, at Kristi Tro alene vilde have frelst Verden, thi vi læse „at uden Blods Udgydelse sker ingen Forladelse“ og atter, „at Troen uden Gjæringer er død“, derfor vilde Kristi Tro alene have været død eller uden nogen Virkning til Verdens Frelse, dersom han ikke havde fuldkommengjort denne Tro ved at nedlægge sit Liv.

Uligemaade kan man fortælle den Bilde, at Jorden under visse Forhold kan bringes til at frembringe Korn, og denne Lærdom kan maasse bibringe ham Tro i denne Retning, dog vilde denne aldrig fuldkommes ved denne Underretning alene, ej heller vilde den nogenfinde af sig selv frembringe Korn. Tro er Ophav til Handling, ligesom vor aandelige til vor legemlige Natur, men den er desuagtet ligesaa frugtesløs og værbilos i og af sig selv, som et Ønske, et Haab eller en Attraa, der ikke paafølges af Handling. Ligesom legemlige Ting ere skabte, formede og danne under Inspiration af de aandelige, saaledes udfordres efter Himlens Lov, at Menneskenes Handlinger skal svare til deres Tro. Derfor paahviler det Alle, som bekjende sig at elske Gud, at bevise deres Kjærlighed, ikke ved deres Tro, men ved deres Gjæringer, og dette af den bedste af alle Grunde, nemlig fordi de ikke kunne vise den paa nogen anden Maade. Jesus sagde udtrykkelig: „Dersom I elske mig, da holder mine Bud.“ Atter: „Den som haver mine Bud og holder dem, den er

det, som mig elsker." Og paa Spørgsmaalet: „Herre! hvoraf kommer det, at du vil aabenbare dig for os, og ikke for Verden?" svarede han — „Om Noget elsker mig, skal han holde mit Ord; og min Fader skal elske ham, og vi skulle komme til ham og sætte Bolig hos ham. Hvo mig ikke elsker holder ikke mine Ord." Intet kan være simplere og tydeligere. At prædike Frelse ved blot Tro paa Jesum Kristus er derfor baade ubibelsk og usornuftigt og aldeles i Modstrid med sand Kristendom, siden det forsømmer Nødvendigheden af at vise Lydighed til Kristi Ordinance; Daab til Syndsforlæbelse, en Lærdom, som han udtrykkelig indskærpede alle Menneſter, som en uundgaelig Nødvendighed for at blive optagen som Medlemmer af hans Rige. Angaaende dette Punkt se og forstaa alle de Hellige, som ere blevne døbte og have erholdt Evangeliets Aand, ens, og dette er simpelthen Følgen af oprigtig Lydighed til et af Evangeliets Grundprinciper, en af Himlens første Forordninger.

Men ligesaa sejlagtig, som at sige, at vor Skabelses Maal var opnaaet ved at fødes til Verden, vilde det være at antage, at evig Ophjælse var sikret ved simpelthen at blive „født paany" til Guds Rige. Fremskridt er stemplet paa alle Guds Bærter, og Frelse er, lig alt Andet, ligeledes fremadskribende. Fødte til Guds Rige, til Guds Folk, er den hellige Nadveres Sacramente oprettet, paa det alle „Børn i Kristo" kunne vedblive at erholde af hans guddommelige Natur, ligesom det jordiske Barn af dets Moders. Vi kunne kun vedblive at vise vor Tro paa Kristus ved vedvarende Lydighed til hans Bud. Vi kunne ikke modtage eller forkaste Kristus selv i denne Husboldning, men vi kunne modtage eller forkaste dem, han har kaldet, ordineret og udsendt til os, og paa denne Maade i Virkeligheden modtage eller forkaste ham. Kristus sagde til sine Apostle: „Hvo, som modtager Eder, modtager mig, og hvo mig modtager, han modtager den, som mig udsendte." Og hvorledes bevise, at vi modtage Guds Tjenere? Paa den Maade, Kristus selv lærte os, ved at holde deres Befalinger. Det var ikke Frelseren i egen Person, men hans Tjenere, som lærte os at blive døbte og erholde den Hellig Aands Gave, og denne uburderlige Betsignelse fulgte deres Lærdomme, som om Herren selv havde undervist os. Og dersom de ogsaa lære os Nødvendigheden af Tiende, Opbyggelsen af Templer, Indsamlingen og at de Hellige skulle blive til Et i alle Ting, ligesom de allerede ere det i de aandelige, hvorledes kunne vi da forsømme disse Ting og desuagtet haabe paa Frelse? Eller hvorledes kan det tænkes, at vi søge det evige Liv, dersom vi foragte Midlerne til at sikre os det? Hvad hjælper det, at vi bekjende at elske Guds Ord, dersom vi ikke holde det? at vi bekjende at elske Gud, og dog ikke adlyde hans Tjenere? at vi stattere Lærdommene om ny Aabenbaring, og dog ikke opfyldte dem? at vi tro paa Tiende, og dog ikke betale den? at vi tro paa Israels Indsamling, og dog ikke selv indsamles, ej heller hjælpe dertil, medens vi have Midlerne dertil? Vi haabe, at de Hellige ikke ville forsømme at overveje disse Ting i deres rette Lys, og altid forstaa den gode Hyrdes Røst, naar den lyder for deres Øren, og saafremt de haabe paa det evige Liv, tolke deres Ønsker og Attraa i Gjerninger, thi kun derved kunne de sikre sig det.

Udtag af Korrespondance.

Præs. B. Young skriver til Liverpool: Bigtigheden af at de Sidste Dages Hellige betale deres Tiende er en Gjenstand, jeg ønsker De fuldelig skulde forelægge Folket, ligesom det Privilegium, de Hellige nyde, ved maanedlige Dfringer at bidrage til Opbyggelsen af Templer til Herren, vor Gud, hvori vi kunne varetage hans Hus' Ordinan- cer, at vor Tro og vore Gjeringer kunne fuldkommes, og paa det vi kunne erholde de store Velsignelser, Herren har i Veredskab for hans trosfaste Hellige. Dette er et Værk af stor Betydning for Opbyggelsen af Guds Rige, som ikke alene berører den personlige Frelse af enhver Hellig, der nu lever paa Jorden, men tillige alle deres, deres Slægtninge og Venner, som ere gaaede hinsides Sløret, og ikke have haft det Privilegium at høre Evangeliet. Jeg ønsker, at De ret skal indstærpe disse Ting paa de Helliges Sind, saa at de ogsaa i hint Land kunne nyde det Privilegium at ofre deres Skærv til Forfremmelsen af disse store og herlige Formaal. Jeg ønsker, at der holdes nøjagtigt Regnskab over al Tiende, Dfringer, etc., som indsamles i de forskjellige Konferencer, og ligeledes om hvormedet af disse Penge, der bruges til at opholde de Elbste, medens de ere paa Mission. Stor Oeconomi burde anvendes i hele Missionen, og alle unødvendige Udgifter undgaaes. Jeg ønsker, at De skal skænke disse Ting Deres personlige Opmærksomhed og paase, at ingen urigtige Ud- gifter udredes af de Penge, der indsamles fra de Hellige, saa at de kunne anvendes til den Brug, hvortil de ere bestemte, at Guds Rige kan blive opbygget, Templer oprejste til hans Navn, og de Hellige nyde de forjættede Velsignelser.

Korrespondance.

England.

Skull den 25de Juni 1876.

Præs. D. N. Liljenqvist.

Kjære Broder!

Netop i dette Øjeblik (kl. 9 Morgen) ankommen til Hull, vil jeg sende Dig nogle Linier til behagelig Underretning for disse, som have Slægtninge og Baa- rørende blandt de hjemdragende Hellige.

Det er os en Glæde at kunne med- dele, at Rejsen hidtil har været begun- stiget af det skønneste Vejr. Som Følge heraf har der kun herstet meget lidt Sø- syge blandt Emigranterne, der alle befinde sig vel og ere glade og tilfredse, ved nu at have en Lejlighed til at forlade Baby- lon og drage hjem til Josefs Arveland,

for der at sætte Bo blandt Guds Folk. Rejsen fra Kjøbenhavn og hertil har kun medtaget en Tid af 63 Timer, hvilket er overordentlig godt. Men for at kunne have en saa hurtig Overrejse udfordres der foruden sjældent godt Vejr og ringe Søgang tillige en god Navigation, hvori vor vennesele og imødelkommende Kapitain viste sig som en dygtig Mester. Forøv- rigt maa der siges til Mandskabets Ros, at der fra den Side udvistes al den Op- mærksomhed og Venlighed, der kunde for- ventes. Vor Rejse har saaledes hidtil løbet særdeles heldig af i enhver Hen- seende, og det er vort Haab, at det frem- deles maa gaa godt. — Imorgen tidlig kl. 8 forvente vi at tage videre med

Fernbanen til Liverpool, hvor vi maa opholde os et Par Dage, indtil Skibet, som skal føre os til New York, afgaar. Med de bedste Ønsker for Din Frem-

gang i Missionen og Hilsen til Alle i Nr. 14, forbliver jeg

Din Ven og Broder i Evangeliet
N. C. Flygare.

Ombord paa Dampskibet „Idaho“,
Queensstown Torsdagen den 29de
Juni Kl. 10 Formiddag.

Præs. D. N. Liljenqvist.

Kjære Broder!

Vi afgik igaar Eftermiddags Kl. 3 fra Liverpool med 636 Sjæle ombord, nemlig 399 fra Skandinavien, 106 fra Schweiz og Tydskland, 111 fra de britiske Der samt 20 hjemvendende Missioæree, alle ved godt Helbred og godt Mod. Kompagniet organiseredes som følger:

N. C. Flygare, Præsident for hele Kompagniet med George L. Farrell, J. U. Studi og W. D. Maughan som assisterende Præsidenter.

John Anderson og A. N. Andersen, Kaplaner for de Skandinaviske, J. J. Walsler for de Schweizeriske og Tydske, samt W. J. Lewis for de engelske Emigranter. De Hellige ere inddelte i ti Kredse med hver sin Præsident, som vaager over dem og sammentkalder dem til Bøn Kl. 7 Morgen og Kl. 9 Aften. B. L. Holliday, Vagtkaptajn, med R. Petersen, C. F. Gustafson, W. Hull, F. Theurer og Josef Barry som Medhjælpere. Søen er stille, og Alt tyder paa en behagelig Rejse over det mægtige Dyh. Alle Brodrene og de Hellige i Forening med mig sende Dig mange Hilsener.

Din Ven og Broder
N. C. Flygare.

Et Fort fra Oldtiden.

En af Nybyggerne i Arizona skriver til en Slægting heri Staden (Salt Lake City) og beretter, at medens han selv og et Par Andre for kort Tid siden vare ude paa en Expedition forat undersøge Landet i Nærheden af San Francisco Bjergene, opdagede de et gammelt Fort, hvis Mure vare to Stolværk høje, og godt og kompakt byggede, idet Murværket langt overgik Alt af denne Art, der er udført af Landets nuværende indfødte Beboere. Fortet er beliggende i en Sump i et ud-tørret Flobleje og indtager en saadan Position, at det næsten er uindtageligt, saa at et ringe Antal Mænd vilde kunne for-

svare sig deri mod overordentlig store Mængder af Fjender. Det er en stor Bygning, og Murene ere paa hver Side forsynede med Skydehuller. Tæt ved Fortet findes Ruinerne af en temmelig betydelig Landsby. Alle disse Bygninger ere øjensynligt meget gamle, mange hundrede Aar, alt Løsmet, der tidligere udgjorde en Del af deres Materialier, er forvittret, hensmudret og forgaaet af Alder. Denne besynderlige Oldtidsleaving er beliggende omtrent midtvejs mellem Little Colorado Floden og San Francisco Bjergene.

Skitser fra Jodernes nyere Historie.

(Fra «Jewish Chronicle.»)

Det var i April Maaned i Aaret 70 e. Kr. at Titus, Søn af den romerske Keiser, Vespasian, indtog sin Stilling, og lejrede sig rundt om Jerusalems Mure med en talrig Armee. Forsvarerne af Byen indenfor vare delte i tre Garnisoner, men imellem disse herskede ulykkeligvis det heftigste Fjendskab, saa at den Energi og Udholdenhed, der burde have været rettet imod Fjenden, anvendtes imod dem selv. Deres samlede Styrke udgjorde omtrent 25,000 Mand. Titus' Tropper bestode af romerske Soldater og nogle Faa fra Syrien, Ægypten og andre Dele af Keiserdommet, en meget betydelig Krigsmagt, der sandsynligvis talte en 100,000 Mænd. Stadens Fæstningsværker vare saa udstrakte og tilsyneladende uindtagelige, at det syntes umuligt, at nogen menneskelig Magt kunde angribe dem med Held. De bestode af tre Bolde, den ene inden for den anden, der omgave Staden paa alle Sider, undtagen hvor Jordbunden var gennemsaaren af bratte ufremkommelige Hulveje, her fandtes kun en enkelt Fæstningsvold. Disse Bolde beherskedes af høje Taarne byggede af solidt Murværk, 30 paa den første Vold, 14 paa den anden, og 60 paa den tredje. Det stærkeste af disse Casteller var det, der kaldtes Antonia. Det hævede sig stolt 70 Fod ivejret, og stod paa en 30 Fod høj Klippe. Men endnu højere, end alle andre af Statens Bygningsværker, hævede sig Templets glimrende Taarne og Mure, hvoraf hver Side indtog $\frac{1}{2}$ Mil i Længden. Det var en prægtig og stadseilig Bygning, i sit Udseende frembydende et forenet Stue af en Fæstning og et Palads. Udskillige af de Stene, der vare anvendte til Grundbolten, vare 70 Fod i Kvadrat. Portene vare forfærdige af

korinthisk Messing, og udbviste overordentlig omhyggeligt og kunstneriskt Arbejde. Den skønneste af disse var 87 Fod høj og var belagt med Guld og Sølv. Over en anden Port var ophængt en Vinranke af Guld med vedhængende Klaser, saa store som en Mand. Taget paa denne herlige Bygning var bedækket med Nagler af de kosteligste Metaller; dets rummelige Forgaarde vare byggede af Marmor; alle Redskaber der brugtes indenfor dets Vægge vare af Guld og Sølv; Pragt og Skønhed vare forenede i enhver Ting, der stod i Forbindelse dermed, og dets Mure og Tinder vare opførte af Materialier af saadan Styrke og Soliditet, at de syntes at være byggede for Evigheben. I fem korte Maaneder blev dette Tempel og alle Hovedbygninger i Jerusalem forvandlede til en Hob rygende og smuldrende Ruiner.

Titus beredte øjeblikkelig Alt til at ødelægge Byen, og førte sine Legioner og sine mangfoldige Krigsredskaber og Maskiner frem imod de massive Fæstningsværker. Ved flere Lejligheder kæmpede Joderne med stort Heltemod, og jage Belejrerne paa Flugt. Til andre Tider overvandt Romernes Tapperhed og Disciplin deres Fjenders blinde Hidsigthed. Derfom Lederne af de forskellige Partier i Staden — Simon, Johannes og Elieser — havde været forenede, vilde Stadens Erobring vistnok have vist sig at være et vanskeligt Foretagende; men disse vægrede sig for det meste ved at virke i Forening, og understøttede saaledes Romerne ved deres gjensidige Fjendskab. Den første Fordel af Betydning var Erobringen af Taarnet Antonia, hvilket paa Titus Befaling blev jevnet med Jorden. Dernæst lykkedes det Romerne at frembringe en Brest i Mu-

ren, som forbandt dette Værk med Temp-
let. Imedens begyndte Hungeren og
Pest at rase iblandt de Belejrede, og de
lede under et Overmaal af Rædsler, hvis
Enkeltheder bringe Hjerter til at sagne.
Den 10de August blev Templet stukket i
Brand og dets snehvide og gyldne Tinder
vare snart indhullede i Flamme. Efterat
have brændt i mange Timer, blev den en-
gang prægtige Bygning en total Ruin, og
Romerne trængte omsider ind i den Del
af Staden, hvor denne Bygning stod.
Den øvre Del af Byen forblev dog endnu
i Jødernes Besiddelse. Der blev derpaa
foreslaaet en Underhandling imellem de
Krigsførende, og Titus gik ind paa at
tillade de jødiske Soldater og Folket at
drage bort i Fred, dersom de overgave sig
uden yderligere Modstand. Forslaget blev
forkastet, og den 20de August begyndte de
romerske Soldater og Murbryttere paany
at angribe de øvre Volde. Omsider op-
naaede de endelig sejrende Romere ved de-
res Vaaben og Tapperhed Besiddelse af
hele Staden, og afsluttede dermed en af
de mærkværdigste Belejringer i Historien.
Under dens Fremstriden antages det næ-
sten utrolige Antal af en Million menne-
skelige Væsner at være omkomne af Hun-
ger, Sygdom, Fjendens Sværd og de
Partikampe og Myrderier, der rasede inden-
for Murene. Ikke mindre end 100,000
var Antallet paa de ulykkelige Væsner,
der som Fanger faldt i deres Fjenders
Vold. Mange af disse udsendtes for at
forherlige Titus' Triumf indtog i den ro-
merske Hovedstad, medens den store Mængde
forbeholdtes til at arbejde i Egyptens
Miner eller fordeltes iblandt Kejserdømmets
Provindser, for at fremstilles som Gla-
diatorer ved offentlige Forestillinger, eller
forat tjene deres Gjere under de usleste
Vilkaar, indtil Døden, mere naadig end
Grobberne, befriede dem fra deres Glen-
dighed.

Saaledes endtes den jødiske Stats
og Kongeriges lange og mærkværdige Løbe-
bane, Vespasian, den romerske Kejsler, ud-
stedte en Forordning, hvorved hele Judæas
Land stillede til Salg; og paa denne
Maade blev en temmelig udbredt fremmed
Befolkning indført i Egne, der i saa mange
Aarhundreder havde været beboede af Abra-
hams Børn. En Garnison af 1000 ro-
merske Soldater posteredes indensfor Mu-
nerne, forat forhindre Tempels og Mu-
renes Gjenopbyggelse, og en omhyggelig
Søgen blev, efter kejserlig Ordre, anstillet efter
Alle, der i nogen Maade vare beslagtede
med Davids kongelige Huus, at de kunde
blive dræbte, forat undgaa Muligheden af
en Fornyhelse af deres Fordringer paa
Herredømmet over Judæa. Endel af Lan-
det havde for Etorsstedelen undgaaet Kri-
gens Rædsler, alle de Byer og Distrikter,
som laa hinsides Jordan, der uden Mod-
stand havde underkastet sig de romerske
Vaaben, saasom Samaria og Kong Agrip-
pas Lande, vare ikke blevne ødelagte ved
Ild og Sværd. Der vedblev det jødiske
Folk at bo i forholdsvis Sikkerhed, skøndt
deres Forening som en Nation, og deres
Indflydelse og Betydning som en særskilt
Stat var bortveget.

Under Vespasians og Domitians Re-
gjerling vare de underkastede store Forføl-
gelses og Orusomheder. Medlemmerne af
Sanhedrin undkom fra Staden kort for
Belejringen, og flygtede til Jamnia.
Dets Præsident var den berømte Gemaliel,
Nasi, eller Fyrsten. I denne By, der laa
i Dans Stamme og nær Middelhavets
Kyst, dannevedes gradvis en rabbinisk Skole
af megen Berømtthed under de lærde Mænds
Indflydelse, der havde bosat sig der. Den
blev en Autoritet for de overalt adspredte
og landsflygtige Jøder, med Hensyn til For-
tolkning af deres hellige Bøger og Bi-
læggelsen af de religiøse Stridsspørgsmaal,
der fra Tid til anden opstode iblandt dem.

Andre lærde Rabbier nedsatte sig i forskjellige Byer og bleve Ledere for Skoler, saasom R. Elizer i Lydda, og R. Akiba i Bnai — drak.

Efter Tempelens Nidelæggelse spredte den nye Form af Gudstjenesten, der allerede var begyndt længe iforvejen, sig gradvis iblandt Tøberne, hvilke vedbleve at eksistere indtil nærværende Tid. Dette var Gudstjenesten i Synagoger, hvor Tøberne i mindre Antal samlede sig til offentlig Gudsdyrkelse, og til Undervisning i Loven. Ypperstepræsten var omkommen i Jerusalem, og der blev ingeninde udvalgt nogen Efterfølger, saa at Rabbierne og Lærerne efterhaanden tiltog sig adskillige af Leviternes og Præsternes Embeder og Myndighed, baade i Jerusalem og overalt i den

adsprede Nation. De sørgede deres Myndighed ved Udlæggelse af Lovene og Traditioner, hvilke, det antoges, Moses havde erholdt paa Bjerget Sinai, og siden uden Afbrydelse vare blevne nedarvede fra Slægt til Slægt igjennem Medlemmerne af Sanhedrin.

De talrigste Colonier af Tøder, der sørgedes meget efter Hovedstadens Fald, vare i Babylon, Ægypten og Cyrene. Paa disse forskjellige Steder satte de Landflygtiges Industri og Virksomhed dem snart i Besiddelse af Velstand og tilbøiede dem en Grad af Betydning. Efter saa Aars Forløb bevægede de svære Byrder, de vare underkastede, dem til at rejse Oprøksbanneret, og modsatte sig og angribe den herskende Magt. (Forts.)

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor“.)

(Fortsat).

De tre Apostles Arbejde i England kronedes med lykkelige Frugter. Joint stock company's Virksomhed der tilendebragtes. De Penge, der vare tilovers, som ikke vare blevne forbrudte eller bortødslede, bleve tilbagegivne dem, som havde indbetalt dem, og overordentlige Anstregelser bleve gjorte forat gjenvinde Folkets Tillid, som næsten var bleven aldeles tilintetgjort v-d deres Ugudelighed og Utroskab, som havde præsideret over dem. Eldesterne Pratt og Taylor vedbleve at arbejde i Stor-Britannien indtil Januar Maaned, da de, med flere andre Eldeste, toge et Skib til New Orleans, sejlede derefter op ad Mississipp og Missouri Floderne og naaede Winter Quarters tidnok til at træffe Pionererne, førend de drog afsted. Eldeste Drson Gyde forblev

i Storbritannien indtil den 23de Februar, paa hvilken Dag han afsejlede til New York, hvorfra han saa afgik til Winter Quarters. Han overlod den britiske Mission til Eldeste Drson Spencers Bestyrelse, der var bleven sendt fra Winter Quarters forat præsidere i nævnte Land.

Broder Spencer nød et Privilegium, som kun vederfares saa Mænd, nemlig at læse en Anmeldelse af sin egen Død, og lærte af samme, hvor højt han agtedes af hans Medarbejdere. En af hans Brødre var død, og paa en eller anden Maade naaede Esterretningen om, at det var ham selv, der var død, til Liverpool, omtrent paa samme Tid, som han forventedes dertil. Der var selvfølgelig stor Sorg over denne Esterretning, og Alle beklagede Tabet af saa værdifuld en

Mand. En Dødsanmeldelse og Lebnetsbeskrivelse skreves, og Siderne i «Millennial Star» vare omgivne af en sort Rand, til Tegn paa Sorg over hans dødelige Afgang. Han havde den Fornøjelse og Tilfredsstillelse selv at være Udgiver af det samme Nummer til stor Glæde for alle hans Bekjendte og Guds Hellige i Landet.

Pionererne toge afsted paa en Rejse af ligesaa stor Betydning, som nogen, der nogensinde udførtes af en Afdeling Mænd, om hvem vi have erholdt Beretning. Efter at være blevne forfulgte i de Stater af Unionen, hvor de havde boplat sig, var Tiden kommen, da det var nødvendigt at søge en Hvileplads, hvor de Hellige kunde bo i Fred, fri for Mordere, Voldsmand og Røvere; og dette Hjem maatte de søge, langt bortfjernet fra den saakaldte Civilisations Grændser. Deres Landmænd og Racebeslægtede vilde ikke lade dem dyrke Gud i Overensstemmelse med deres Samvittigheds Bydende og Jesu Aabenbaringer. De vare derfor under den Nødvendighed at søge den Fred og Frihed blandt Orkenens og Bjergenes røde Mænd, hvilken de saakaldte Kristne havde nægtet at tillade dem. Naar Beretningen om disse Ting bliver læst af fremtidige Slægter, ville de forbauses over, at Mænd, som gjorde Fordring paa at være den milde, ydmyge Frelseres Eftersøgere, skulde gøre sig skyldige i eller tillade saadanne barbariske Handlinger, som de Hellige maatte lide under. De ville undre sig over, at Folket ikke kunde se, at de gave efter for den samme Mand, som besjælede Føderne, der forfulgte og korsfæste Guds Son; og isærdelesbed naar de se, at saakaldte Forkyndere af Religion levede og tilskyndede Følgen til at ødelægge de Helliges Gjerning, at drive dem fra deres Hjem og myrde dem. De ville undre sig over,

at de kunde undgaa at bemærke Ligheden imellem deres Opførsel og Phariseernes og Ypperstepræsternes fordom, der forfulgte Jesus og hans Apostle. Det er værd at lægge Mærke til, at i alle de Forsølgelser, de Hellige have maattet undergaa, have Embedsmænd, der sagde sig at lære Guds Sønns Evangelium, været de mest virksomme til at opvække Had og fjendtske Følelser og ophidse de Folk, over hvem de havde Indflydelse, til Voldsgerninger imod de Hellige. De ere idag de ubarmhertigste og bitreste Fjender af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, der findes. Der er udentvivelserdes mange værdige Mænd iblandt dem, som ere meget imod Forsølgelse og enhver Ting af den Slags; men vi tale om dem som et Hele, og vi sige, at mange af dem udvise ved deres Handlinger, at de have den samme Mand, som de Skriftlærde og Phariseerne besad i fordoms Dage.

Under Ledelse af Præsident Brigham Young og hans Brødre af de tolv Apostle afgik Pionererne for at finde en afsides Del af Landet — i Klippebjergenes Dale og Kløster, en Plads, hvortil de Hellige kunde indsamles. Mange af Folket folte, at dersom de kunde naa et sundt Land, hvor de kunde erholde tilstrækkelig Føde til at opholde Livet, saa vilde de føle sig tilfredse, hvor fattigt det end ellers kunde være. De vare træt af Følgeskoven, de vare træt af at saa deres Huse brænde, deres surt erhvervede Gjenstande ødelagte, deres Familiers Liv sat i Fare, og af at leve i vedvarende Angstelse. De vare tillige træt af de Trudsel, som uafbrudt udfødtes imod dem, og de Sammensværgelser og Planer, der vedvarende lagdes imod de Mænds Liv, som Gud havde udvalgt til at lede dem.

(Forts.)

Blandinger.

Høj Alder. Ifølge det russiske Blad Golos lever der et Sted i Polen en Kone, som er født den 13de December 1709 og saaledes nu er 166 Aar gammel, et Faktum, som ifølge det nævnte Blad vrd den omhandlede Persons Døbtattest skal være sat udenfor al Tvivl. Den bedagede Kone hedder Luzia Utschzibel, er født i Landsbyen Koszjarki og lever for Tiden hos sin Sønnens sønnesøn.

Verdensudstillingen i Filadelfia. Udstilling-komiteen har for nogen Tid siden solgt de forskjellige Privilegier til Handel med Forfriskninger osv. paa Udstillingsterrainen, og der er derved indkommet en Sum af 450,000 Dollars. Den Boghandler, som er eneberechtiget til at udgive Kataloget, skal herfor betale 100,000 Dollars. Restauratoren, der har Udsalg af M, Vin og Likører, betaler 125,000 D.; Konditoren, der sælger Mælk, Brød, Kaffe og Chokolade, betaler 11,000 D. Salget af Sodavand indbringer i Afgift 52,000 D. og Salget af Cigarer 21,000 D. Den Fremmede vil imidlertid ogsaa komme til at betale derefter, og der er neppe mange Ting, han vil faa gratis. Vil han i. Ex. nedlade sig paa en Stol eller en Bænk, vil han strax af En, der har forpagtet Siddepladserne, faa en venlig Anmodning om at betale eller rejse sig. New Yorker Bladene udtale sig med stor Forbitrelse om det Opdrækkeri, som saaledes formentlig vil finde Sted.

Den 22de Maj 1876 døde Albert Dahl Didrikson, født den 30te Maj 1873; samt den 26de samme Maaned John Orson Didrikson, født den 28de Marts 1875, af Starlagensfeber og Halsbetændelse, i Spanish Fork, Utah Co.

De vare Søner af Theodor og Mary Didrikson. Deres Fader er for nærværende Tid paa Mission paa Island.

I Washington, Washington Co., den 27de April 1876, døde Annie Diantba, født den 29de November 1872, Datter af Hans Peter og Annie Diantba Iverfen.

Indhold.

	Side.	Side.
Tale af Eldste Orson Pratt	305.	Stifter fra Fodernes nyere Historie 316.
Redaktionens Bemærkninger	312.	Lidt af vor Kirkes Historie
Korrespondance	314.	Blandinger
Et Fort fra Oldtiden	315.	Dødsfald

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af D. N. Liljenqvist,
Lorenzengade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.